

culose gaven zij alleen *streptomycine*, namelijk twee maal daags 0.5 g gedurende 90 opeenvolgende dagen; de urine werd reeds voor de kuur begon alcalisch gemaakt, daar was gebleken dat in een zuur milieu vrij snel een resistentie der bacillen ontstaat voor streptomycine, zoals HARRIS (*Am. J. Med.*, 2, 229, 1947) en FINLAND (*J.A.M.A.*, 132, 16, 1946) hebben beschreven. Hoewel de subjectieve klachten (frequente mictie, pijn bij het wateren) in nagenoeg alle gevallen verminderden en in vele gevallen de urine steriel werd, zagen zij betrekkelijk zelden een objectief waarneembare verbetering van de locale blaaslaesie, van de blaascapaciteit of van de intraveneuze pyelogrammen.

De gecombineerde behandeling van streptomycine en PAS scheen de resultaten van die met streptomycine alleen niet te verbeteren. Wel konden zij bij de groep van 20 patiënten bij wie zij een afwisselende behandeling met streptomycine en PAS instelden, betere resultaten waarnemen, ook op de intraveneuze pyelogrammen.

Door gelijktijdige toediening van citras kalicus werd getracht de urine alcalisch te houden. Het was reeds bekend dat streptomycine-resistentie snel in sterkte toeneemt, nadat 30 g streptomycine is toegediend. Na 42 gram waren reeds 30 pCt der patiënten resistent, na 60 gram 60 pCt (altijd bij een dosering van 1 g per dag).

Ten slotte werden 6 patiënten behandeld met de combinatie streptomycine, PAS en thiacetazon. Het schijnt dat deze drie stoffen elk een eigen werking op de tuberkelbacil uitoefenen. Het thiacetazon is een thiosemicarbazon, een stof welke door BEHNISCH, MIETZSCH, SCHMIDT en DOMAGK in 1946 werd ontdekt met als werkzame derivaten conteben en ethizone. De werking zou minder sterk (of anders) dan die van streptomycine maar sterker dan die van PAS zijn. Bij een dosis, niet hoger dan 200 mg per dag zijn toxische reacties zeldzaam. Volgens verschillende onderzoekers zou deze stof alleen reeds bij 70 pCt van alle tuberculeuze afwijkingen verbetering geven. Vooral die tuberculeuze infecties reageren goed, welke nog beperkt zijn tot de slijmvliezen. Hoewel de zes beschreven gevallen tot de ernstige vormen van urogenitale tuberculose behoorden, toonden zij alle door deze drievoudige behandeling een verbetering, die veel deed verwachten.

Schrijvers staan nog op het standpunt, dat in alle gevallen van unilaterale niertuberculose nephrectomie te verkiezen is boven conservatieve behandeling, een opvatting, waarmede zeker niet alle urologen het eens zijn (ref.).

A. G. BRANDSMA

INGEZONDEN

Ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken, behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten

INTERNATIONALE BEWIJZEN VAN INENTING

Door de buitenlandse gezondheidsautoriteiten wordt de eis gesteld dat reizigers, afkomstig uit andere landen, in het bezit moeten zijn van internationale bewijzen van inenting tegen een of meer besmettelijke ziekten. Zo verlangt men bij

voorbeeld in nagenoeg alle landen, buiten de Europese, een internationaal bewijs van vaccinatie tegen pokken, dat ten minste 14 dagen en ten hoogste drie jaar oud mag zijn en moet worden afgestempeld door een officiële instantie. Daar aanvankelijk vaststond dat dit een gezondheidsinstantie moest zijn, is bij het ingaan dezer internationale regeling de hulp ingeroepen van de Directeuren der Gemeentelijke, Geneeskundige en Gezondheidsdiensten ter verstrekking van internationale certificaten, welke na een geslaagde inenting werden voorzien van het dienststempel der Geneeskundige Hoofdinspectie van de Volksgezondheid. Bij het laatste pokkenepidemie-tje in Noord-Brabant eisten verschillende Europese landen (waaronder België) het bezit van het internationale certificaat en moesten bijzondere maatregelen worden genomen ter vergroting van de mogelijkheid tot uitreiking dezer certificaten. De volgende gedragslijn is toen vastgesteld. Elke arts, die daartoe de wens te kennen gaf, ontving tegen betaling van de drukkosten van mijn bureau certificaten. Op deze certificaten werd het resultaat der vaccinatie ingevuld en na ondertekening door de arts, die de enting had verricht, werd de desbetreffende persoon verwezen naar de gemeentesecretarie ter afstempeling van het certificaat met het gemeentestempel. Wij zouden dit dus kunnen noemen een legalisatie van de handtekening van de arts. Van buitenlandse zijde is daar geen enkel bezwaar tegen gemaakt, zodat ik deze gang van zaken wil blijven volgen.

De Chef van de afdeling Binnenlands Bestuur van het Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft de Gemeentebesturen van vorenstaande regeling op de hoogte gesteld en verzocht de nodige medewerking te willen verlenen. Voortaan kan dus iedere practiserende arts, zodra door een of meer patiënten de wens te kennen wordt gegeven in het bezit te worden gesteld van een internationaal bewijs van inenting, een verzoek om toezending van certificatenboekjes tot mijn bureau Parkweg 12, Den Haag, richten, welke tegen de prijs der drukkosten worden verstrekt. Op de certificaten kan achter de aanduiding „official position” worden vermeld: M.O.H. (Medical Officer of Health). Het nummer der entstof kan worden overgenomen van de gegevens door de entstofinrichting bij iedere zending verstrekt. De uitzondering op deze regeling zal zijn de *inenting tegen gele koorts*. Het vaccin tegen gele koorts wordt alleen te Amsterdam door het Instituut voor Tropische Hygiëne en Geographische Pathologie bereid en aangezien aan de bewaring van de stof hoge eisen worden gesteld, is de inenting tegen deze ziekte alleen voorbehouden aan enkele officiële personen in ons land.

Tenslotte wil ik de aandacht vestigen op de belangrijke mededeling op ieder inentingsbewijs tegen pokken, n.l. dat in geval van eerste inenting de de ingeënte persoon zich tussen *de 8e en 14e dag* na de vaccinatie moet aanmelden ter contrôle, teneinde het resultaat van de inenting door de arts op het certificaat te laten vermelden. Bij revaccinatie tegen pokken moet de ingeënte persoon zich binnen *48 uur* melden voor *eerste* onderzoek, opdat iedere reactie van immuniteit, die zich zou hebben kunnen voordoen, kan worden vastgesteld.

's-Gravenhage, 26 Juli 1951
13 Augustus 1951

C. BANNING,
*Geneeskundig Hoofdinspecteur
van de Volksgezondheid*

MEDEDELING BETREFFENDE HET VERZAMELEN EN DISTRIBUEREN VAN RODEHOND-HYPERIMMUUN SERUM RESPECTIEVELIJK GAMMA-GLOBULINE

In overleg met de Hoofdinspecteur van de Volksgezondheid brengen wij het volgende onder de aandacht.

De noodlottige gevolgen, welke een rodehond-infectie tijdens de eerste drie maanden van de graviditeit op de zich ontwikkelende vrucht kan hebben,